

vsakomur si je sam rušil mostove do svoje okolice in si ustvarjal sovražnike. Obenem je bil Ciglič "zavcrovan v svoj skladateljski prav, osamljen, toda prepričan vase".

Sestavek Knjigi na pot je prispeval mag. Geza Filo, Ciglič je namreč leta 1996 prestopil iz katoliške v evangeličansko cerkev.

Sledi obširen seznam Cigličeve arhivske dediščine, ki jo je skladatelj ob asistenci svoje soproge Anice Ciglič v letih od 1992 do 2005 izročal Arhivu Slovenije z vrsto darilnih pogodb. Ta del je oblikoval mag. Vladimir Žumer. Gre za vrsto dokumentov, člankov, poročil, kritik in raznih zapisov o Cigliču in njegovem delu, tu je tudi seznam rokopisov, tiskov, tonskih zapisov njegovih skladb.

Sledi uvod dr. Franca Križnarja, ki mu gre vsa zasluga, da je to delo sploh nastalo, nastajalo pa je v času med majem in septembrom v letu 2005 in na osnovi dogovora in želje skladatelja, "da bo knjiga – monografija temeljila na osebnih pričevanjih ustvarjalca Cigliča ...". Dr. Križnar poudarja, da je bil Ciglič že v zelo slabem, težkem zdravstvenem stanju, pogosto se je pogovarjal, ko je ležal v postelji, ob "nenehnem hitenju in groznjah z lastno smrtjo", kar je nedvomno psihično obremenjevalo tudi dr. Križnarja. Ciglič se je sam postavil v vlogo Sokrata, dr. Križnarju pa je namenil vlogo Platona.

Sledi, od strani 52 do strani 220, vrsta poglavij, kjer Ciglič (tudi ob slikovnem gradivu) razkriva svoje spomine, svoje poglede na umetnost, na svet, na politiko ...

Rojen je bil leta 1921 v Ljubljani, oče je izhajal iz "roda uskokov" (in to svojo "mešano kri" je Ciglič pogosto poudarjal!). Sam pravi, da je bil dokaj bolehen otrok, da mu je bilo trpljenje tako rekoč uosojeno (!), starši pa mu prave duhovne hrane niso dali. Bolj po naključju je pričel z igranjem na klavir, kot mladenič je tudi že komponiral, posvetil se je študiju glasbe. Med vojno je bil v taborišču Gonars, po vojni je imel težave z notranjo upravo, bil je zaprt, nato mobiliziran ... Deloval je kot dirigent (1948–1960), nato kot profesor na Srednji glasbeni šoli v Ljubljani. Uradno je bil leta 1973 upokojen.

Že leta 1943 je izšla njegova skladba Bakhanal in skladatelj Matija Tomc je zapisal v časopisu Slovenec: "Za Cigličevo skladbo je značilna nevezana tonaliteta: harmonija je brez pravih notranjih odnosov ... Ciglič se ne boji nobene disonance in tudi njih sprostitve ne išče; nasprotno: ljubi trde, zgoščene zvočne tvorbe in kratke, odsekane melodične linije."

Leta 1948 je kot diplomsko delo nastala Simfonija appasionata, v težkem obdobju zasliševanj in mučenja (okoli leta 1950) pa delo Obrežje plesalk, ki ga je ustvaril tako rekoč "brez svinčnika in papirja". Sam pravi, da je to "dramatična, dionizijska skladba", oplemenitena tudi z "vzhodno noto", sicer pa sinteza "krikov pračloveka, uskoške narave, poganskih ritmov, korala". Delo ima podnaslov Simfonija ekstaze, "ekstaza opojnosti". Po prvi izvedbi ga je nekoliko predelal in ustvaril drugo verzijo. Sicer pa je ta skladba doživela več izvedb, baletno koreografijo na to glasbo je izdelal dr. H. Neubauer in izvedena je bila leta 1964 v Operi in baletu SNG Maribor. Dalje velja omeniti še Concertino za harfo in godala iz leta 1960. Sam pravi, da je "izumil posebno tehniko, poseben način igranja na ta instrument". Zvoke, ki so pri tem nastali, je imenoval "suoni eolici".

V poglavju Dirigiranje se Ciglič spominja svojega tovrstnega delovanja in tudi številnih nasprotovanj in težav, ki jih je ob tem doživljal. Leta 1960 je zbolel na srcu: "Proti meni se ni zarotila samo narava, ampak tudi okolje ..." In dalje: "Mafijska gonja ..., nekoliko omiljena, traja še danes". V svojih spominih omenja z inicialkami številne svoje sodobnike, ocenjuje jih strokovno in karakterno, o nekaterih govori tudi s spoštovanjem.

Kot rečeno, je bil Zvonimir Ciglič zadnje desetletje zvečine "priklenjen na posteljo ali/ in invalidski voziček". Bil je komplicirana, "težka oseba", vedno poln nekakšne zamere, tudi občutka ogroženosti, in tega se nikakor ni mogel otresti, kar kaže tudi njegova izjava: "Celo življenje se borim ...!" Res je v nekaterih novejših edicijah o slovenskih skladateljih Cigličevo ime izpadlo in dr. Križnar pravi, da se mu je (morda prav zato!?) porodila misel na monografijo "o tem nenavadnem muziku, ustvarjalcu in mislecu".

Ob zaključku tega knjižnega dela je še popis njegovega ustvarjalnega opusa (orkestralna glasba, zbori, vokalno-instrumentalna glasba, samospevi, komorna glasba, dela za klavir, dela za harfo), navedene so letnice nastanka del, letnice tiska, tudi prve izvedbe, dalje so tu podatki o diskografiji (arhiv – fonoteka RA SLO, plošče EP, LP, CD) s podatki o izvajalcih, precej je slikovnega materiala, pa tudi popis nagrad in priznanj, ki jih je Ciglič prejel.

